

[Ib Christensen]

eksempel udefra kommende energiprisstigninger udløser regulering.

Allerede i 1977 forelagde retsforbundet et velunderbygget forslag om en ny økonomisk politik. De forslag, som nu primært foreslås af det økonomiske råds formandskab, svarer næsten helt ned i enkelthederne til vort forslag. Vi kan kun sammen med vismændene beklage, at regeringen fikseret og handlingslammet har ladet vort land køre ud i sumpen og tilsyneladende klynger sig til højere magters EF-styring.

På det energipolitiske område må vi forlange, at regeringen lader udarbejde en alternativ energiplan uden kernekraft, og vi fordømmer en fælles EF-energi politik, der jo også forudsætter anvendelse af kernekraft. Derimod må Danmark samarbejde med de øvrige OECD-lande om en fælles optræden over for de olieproducerende lande og de multinationale olieselskaber.

Efter disse bemærkninger vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til statsministrens tale og til enkelte af ordføretalerne.

Statsministeren siger, at Danmark aktivt på internationalt plan har arbejdet imod nye hindringer for den internationale samhandel. Og hvad er realiteten så? Ja, realiteten er, at regeringen har tilsluttet sig EFs krav og været med til sammen med de øvrige EF-lande at kræve indførelse af selektive beskyttelsesforanstaltninger mod produkter fra den fattige verden.

Der er blevet snakket meget her om union eller samarbejde, og der er tre partier, socialdemokratiet, radikale og kristelige, som siger, at de sandelig er imod en union, men de er tilhængere af samarbejde.

Nu er selve De europæiske Fællesskabers grundlag jo unionstanken. Grundlaget er tanken om en overstatslig international organisation, som der står i Romtraktatens forord: en sammenslutning i en union, der skal gøres stadig snævrere mellem de europæiske folk. Derfor er der en indre selvmodsigelse i at være tilhænger af samarbejdet i EF, men mod unionen. Det vil sige, at man er mod de principper eller præmisser, som EF-samarbejdet overhovedet bygger på. Det er da klart også ganske uholdbart, og derfor har vi også set, at de tre partier sammen med de øvrige EF-partier f. eks. har været med til at afvise et dagsordensforslag her i tinget fra retsforbundet for nogle måneder siden, hvori

vi foreslog, at folketinget skulle tage afstand fra EFs udvikling til en europæisk union. Det var de radikale, det var socialdemokratiet, og det var de kristelige med til at afvise. Derfor kan deres snak selvfølgelig heller ikke af den grund tages alvorligt, så meget mere som de i folketingssalen, som regeringspartier, eller hvis de er repræsenteret i Europa-Parlamentet har medarbejdet på hvert evig eneste erklærede og åbenbare skridt i unionsopbygningen, f. eks. indførelse af det direkte valg, som jo ikke, som statsministeren siger, blot er en demokratisering, men som er, som det hedder i Parlamentsvedtagelsen, et uundværligt led i yderligere integrationsfremskridt mod unionen.

Derfor ser vi jo også deres medvirken til EMS-systemet, som også er et erklæret vigtigt led i den europæiske unions proces. Derfor ser vi, at disse partier, som er tilhængere af samarbejde, men som siger, de er imod unionen, i praksis støtter hvert evig eneste skridt i den fortsatte unionsopbygning.

Den europæiske union er jo ikke et eller andet stort dyr, vi skal tage stilling til ved et nyt traktatforslag om nogle år. Den europæiske union er det, man dagligt, år for år, skridt for skridt opbygger inden for EF, og derfor har man da også årlige såkaldte fremskridtsrapporter om fremskridt i retning af unionsopbygning.

I modsætning til disse partier har retsforbundet varetaget en konstruktiv indsats, og dette være sagt til hr. Lawaetz, der sagde, at det ikke var konstruktivt. Jeg føler, at jeg gør en konstruktiv indsats, når jeg i EF-Parlamentet modsætter mig integration og harmonisering, når jeg som den eneste parlamentariker i EF-Parlamentet står på det grundlag, som det danske folk sagde ja til i 1972 for så vidt angår, at man derved kun sagde ja til suverænitetsafgivelse i et nærmere bestemt omfang, og jeg modsætter mig altså som den eneste en yderligere unionsopbygning og påhægtning af Romtraktaten af ting og sager, som der ikke er skygge af traktatmæssig hjemmel til.

Jeg føler det også, hr. Ellemann-Jensen, som en konstruktiv indsats, når jeg kritiserer den vanvittige landbrugspolitik i EF med dets enorme overskudsproduktionsproblemer, og jeg føler det også som en konstruktiv indsats, når jeg som den eneste i Europa-Parlamentet og retsforbundet som det eneste